

Když Eliška došla k brance, posadila Elvíru na plot a chystala se zazvonit. Najednou se ozvala obrovská rána. Chvilku bylo naprosté ticho. Po něm propukl pláč a křik. Pak se přidal maminčin zvýšený hlas.

Eliška nevěděla, co dělat. Zůstala stát před brankou. Až k ní slyšela, jak Dominika nařiká: „Můj domeček pro panenky, uááá! Je úplně zničený! A panenky?! Ty taky!!! Uááá!“

Panenky? Co když je Emilie zraněná, napadlo Elišku okamžitě. Na nic nečekala, otevřela si branku a vešla na zahradu. Oknem uviděla tu spoušť. Domeček na kusy, maličký nábytek polámaný a rozházený po celém pokoji, panenky kdovíkde. U trosek na podlaze klečela Dominika a plakala. Vedle ní stáli oba malí bráchové, dva provinilci se sklopenými hlavami. Nad nimi nešťastná maminka, která se snažila dát věci do pořádku. Kluci se vrhli na zem a začali sbírat kusy domečku.

„Já ti ho zase postavím, neboj,“ snažil se Dominiku uchlácholit Adam. I on natahoval, protože mu bylo sestřičky líto. Odvážil se ji opatrně pohladit po ruce. „Promiň, já nechtěl. Já nevěděl, že Davča otevře dveře.“

„Neměl jsi do toho míče kopat,“ ohradil se zamračený David. „Nevidím do zadu.“ Taky on měl slzy na krajíčku. „Domčo, promiň, já ti to slepím. Nebude to vidět. Fakt.“

